İşçi Bülteni Özel sayı: 479 Ağustos 2009

Anadolu Yakası İşçi Bülteni

Sermayenin efendileri buyurdular!

"Küresel ekonomik krizi bizler Türkiye olarak en az zararla atlatırız."
"Hamdolsun kriz bizi teğet geçti."
"En kötüyü geride bıraktık"
"Krizden en hızlı sıyrılan ülke olacağız"

Kriz patronları değil emekçileri vuruyor!

"İşsizlik oranı en yüksek seviyesine çıktı"
"Babalar işsiz çocuklar aç"
"İstihdam krize saplandı"
"Hükümet zamlar için düğmeye bastı..."
"İşsizlik Sigortası Fonu hazineye aktarılıyor"

Kriz derinleşiyor, mücadele büyüyor!

"Entes direnişi 100. gününde!"
"Asemat ve Asil çelik işçileri grev kararlılıklarını haykırdılar"
"Bericap işçileri direnişte"
"Sinter Metal'de direniş sürüyor!"
"ATV-Sabah'ta G-R-E-V S-Ü-R-Ü-Y-O-R!"

Sermayenin başbakanı Erdoğan'dan inciler: "Bunun neresi kriz!"

Fabrikalar kapanıyor. işsizlik her gün artıyor, mesailer uzuyor, ücretler düşüyor, taşeronlaşma yaygınlaşıyor, sigorta ve tazminat hakları gasp ediliyor, temel insani ihtiyaçlara zam geliyor, parası olmayana eğitim ve sağlık verilmiyor, dünümüz çalınıyor, geleceğimiz kararıyor... Kriz bunun neresinde?

Bu sorunun cevabı nerede aranıyorsa elbette ona göre değişecektir. Çünkü sermaye var olan krizi fırsata dönüştürmüş ve bu konuda hükümetle uyumunu sürekli pekiştirmiştir. Krizin ilk yansıdığı dönemlerde Başbakan Erdoğan şunları söylemiştir:

``Şundan hiç kimsenin şüphesi olmasın; Türkiye, bu krizi, bu dalgalanmayı da asgari etkiyle aşacak; belirlemiş olduğu hedeflere doğru 6 yıldır göstermiş olduğu kararlılıkla ilerlemeye devam edecektir. **İnanıyorum ki, bu süreç Türkiye için fırsata dönüştürülebilecektir**``

Erdoğan kriz konusunda patronları rahatlatmaya çalıştığı o dönemlerde "hamdolsun kriz bizi teğet geçecek" ifadesini dilinden düşürmüyordu. Zamanla patronlardan krizin vahameti ile ilgili uyarılar geldikçe ifadeler şu şekilde değişmeye başladı:

"Şu anda Türkiye'de bir ekonomik kriz yok mu? Var. Bunu görüyoruz, eyvallah ama bunu da görelim, benim vatandaşımın cebindeki parayı bizden önceki iktidar eritmiyor muydu? Eritiyordu, neyle eritiyordu, enflasyonla eritiyordu" ..."Biraz ekonomi biliyorlarsa bunları görmemezlikten gelemezler"

Zaten istenilen daha çok başarıydı ve öyle de oldu. Nihayet bir ekonomik paket açıldı ve deklare edildi. Bizzat başbakan Erdoğan tarafından ilan edilen paketi burjuva basının ifadeleriyle okuyalım:

"Başbakan Erdoğan, partisinin Eskişehir'deki mitinginde yaptığı açıklamada iç talebi canlandırmayı hedefleyen yeni ekonomik önlem paketinin ana hatlarını kamuoyuyla paylaştı. Vergi indirimlerinin öne çıktığı pakette, krizden en çok etkilenen sektörler olan otomotiv, konut ve beyaz eşyaya dönük uygulamalar dikkat çekiyor. Buna göre; yeni konut satışında yüzde 18'lik Katma Değer Vergisi (KDV) 3 ay süreyle yüzde 8'e çekilecek. Otomotivdeki Özel Tüketim Vergisi'nde (ÖTV) 3 ay sürcyle indirim yapılacak. Beyaz eşya ve elektronikteki ÖTV de 3 ay için yüzde 8'e çekilecek. Paket gereğince tarım ürünleri başta olmak üzere ihracatçının rekabet gücünü artırmak amacıyla Destekleme Fiyat İstikrar Fonu'na 75 milyon lira aktarılacak. Küçük ve orta ölçekteki işletmelerin (KOBİ) düşük faizli kredi kullanmasına da olanak tanınacak. Sanayide uygulanan indirimli elektrik tarifesi hafta sonu ve resmi tatillerde de uygulanacak."

Görüldüğü gibi tüm önlemler patronlar için. İşte kriz patronlar lehine fırsata dönüştürülmeye başlanmış bile. Ama yine de ona oy verenlerin bile ondan inkâr cevapları aldığı kriz meselesi milyonların hayatını cehenneme dönüştürmeye devam ediyor. Başbakanın Rize'de ki toplantısına katılan bir kadın "kriz ne olacak" diye sorunca "bunun neresi kriz" cevabı aldı.

Artık kriz son çıkan yasayla da beraber patronlar için fırsata dönüşmüş durumda... Ülkede işsizlik varmış, mesailer uzuyormuş, ücretler düşüyormuş, eğitim ve sağlık karşılanamayacak bir lüks haline geliyormuş, emekçilerin yaşamı cehenneme dönüşüyormuş... Bunlardan hiçbiri sermaye devletini ve onun "başarılı" hükümetini ilgilendirmiyor.

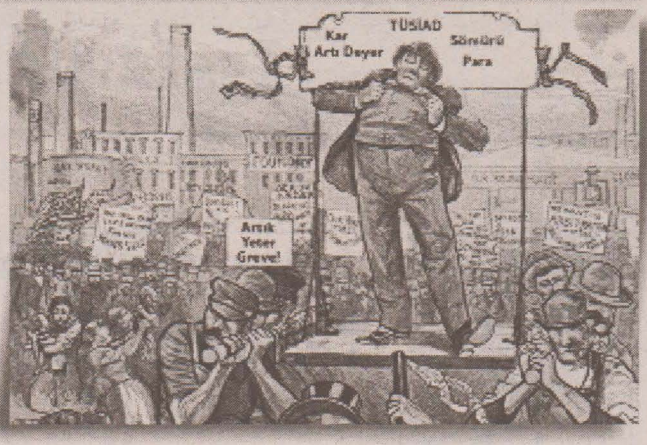
Ama birilerini ilgilendiriyor. Örneğin 100. gününü aşan Entes direnişini örgütleyen Gülistan Kobatan'ı ya da sendika hakkı için grevde olan ATV Sabah emekçilerini ilgilendiriyor. Kriz, grevde olan 2000 Eti işçisini, greve çıkan Asemat ve Asil Çelik işçilerini, direnen Sinter Metal işçilerini, Bericap'ta işten atılan 6 işçiyi de ilgilendiriyor. İzmir Karşıkaka'daki Kent Aş işçilerini ve toplu sözleşme hakkı arayan binlerce kamu emekçisini oldukça yakından ilgilendiriyor.

Kriz, metal, petro kimya, plastik, tekstil, otomotiv, kağıt, elektronik, inşaat gibi sektörlerde çalışan milyonlarca işçiyi, milyonlarca işsizi, binlerce kamu emekçisini ve tüm bu işçi ve emekçilerin eğitime, sağlığa kısaca yaşamaya ihtiyaç duyan ailelerini çok yakından ilgilendiriyor. İşte kriz tam burada....

Kriz bahanesiyle dünümüzü çalmalarına ve geleceğimizi karartmalarına izin vermeyelim. Onurlu ve özgür bir gelecek için örgütlenelim, mücadele verelim.

İşsizlik Sigortası Fonu yağmalanmaya devam ediyor!

Krizin her alanda kendini hissettirmesiyle beraber, patronların ve onların sözcüsü AKP hükümetinin işçi ve emekçilere saldırısı da hız kazandı. Krizin faturasını işçi ve emekçilerin sırtına yüklemek için birçok yasa çıkartıldı, bir çok uygulama devreye sokuldu. Kitlesel olarak işten atmalar yaşandı, ücretler düşürüldü, ücretsiz izinler yaygınlaştırıldı, ekonomik ve sosyal bir dizi hak gaspedildi. En temel tüketim maddelerine zamlar yapıldı vs. Bu saldırıların en önemlileri arasında ise işçi ve emekçilerin alınteri üzerinden oluşturulan İşsizlik Sigortası Fonu'nun patronların yağmasına açılması var. Patronlar sınıfını krizden çıkartabilmek için kimi fabrikalarda işçi maaşlarının bir bölümü, kimi fabrikalarda işten atılan işçilerin tazminatlarının bir bölümü vs. bu fondan karşılandı. Patronlar kendi yarattıkları krizin sonucunda işçilerin cebinden çıkan paralarla yine işçileri kapı önüne koydular.

İşsizlik Sigortası Fonu'nun patronlar tarafından yağmalanması yetmemiş olacak ki, yine hükümet tarafından çıkartılan bir geceyarısı yasasıyla fonun 2009 gelirlerinin dörtte üçü hazineye devredildi. "İşçilerin, işsiz kaldıklarında belirli bir süre mağdur olmamaları için maaş ödemesi yapılacak" gibi cilalı sözlerle oluşturulan fonun ilk önce bizzat işçileri, kriz vesilesiyle "mağdur" eden patronların yağmasına açılması ve şimdide büyük bir bölümünün hazineye devredilmesi, sermaye devletinin ve onun hükümetinin işçi düşmanı yüzünü bir kez daha göstermiştir.

İşsizlik Sigortası Fonu'nun hazineye devredilmesi yine o bilindik cilalı sözlerle açıklanmaya, işçi ve emekçiler kandırılmaya çalışılıyor. Gerekçe olarak "GAP kapsamındaki yatırımlar öncelikli olmak üzere, ekonomik kalkınmaya, sosyal gelişmeye yönelik alt yapı yatırımlarında kullanılmak üzere..." açıklaması yapılıyor. GAP kapsamındaki yatırımlar ve ekonomik kalkınmadan neyin kastedildiği gün gibi ortadadır. Patronların karlarını artırmaları, kendilerine sömürülecek yeni pazarlar açmaları, işçilerin, emekçilerin ve ezilen halkların üzerine bir karabasan gibi çökmeleridir. Doğu ve Güneydoğu'yu, burada yaşayan emekçileri sömürü çarklarının arasına sokabilmektir. Patronları bu "ekonomik kalkınma" süreci ile beslemektir.

Yasada geçen "teşvik edilen yatırımlara bağlı olarak, istihdam edilen işçinin sigorta primleri, işveren hisselerinin tamamına kadar kısmı, belirli bir süre hazine tarafından karşılanacak" ibaresi söylediklerimizi açıklamaya yetiyor. Ayrıca bu teşviğin uygulama süresi Bakanlar Kuruluna bırakılıyor. Yani herşeyleriyle patronların palazlanması için çalışan Bakanlar Kurulu'nun kararları ile bu yağmanın sınırı bulunmayacak. Sadece 2009 yılı değil 2012 yılına kadar İşsizlik Sigortası Fonunda birikecek para her yıl belirli bir bölümüyle hazineye aktarılacak. Cumhurbaşkanı'nın onaylamasının ardından resmi gazetede yayınlanan bu yasa 18 Ağustos itibariyle yürürlüğe girmiş bulunuyor.

Kısaca yağma ve soygun artıyor, emekçilerin yoksulluğu ve sefaleti daha da derinleşiyor. Saldırıların önüne geçebilmek için işçilerin ve emekçilerin her alanda yan yana gelmeleri ve örgütlenmeleri dışında başka bir yol bulunmuyor.

Türkiye işsizlikte dünyada 5. sırada!

Sermaye devleti ve hükümetinin "krizi atlattık, iyileşme başladı, düzlüğe çıkıyoruz" gibi peşisıra yapılan açıklamalarla işçi ve emekçiler oyalanmaya çalışılırken, yine bizzat sermaye devletinin resmi kurumlarından yapılan açıklamalar işçi ve emekçilerin yaşamını zindana çeviren krizinle birlikte ortaya çıkan tabloyu gözler önüne seriyor. Bir yanda krizi fırsata çevirerek kar rekorları kıran sermayedarlar bulunurken, diğer yanda devasa boyutlara ulaşan işsizlik sürüyor.

TÜİK'in açıkladığı verilere göre Mayıs ayında işsizlik oranı %13.6 oldu. Geçen yılın Mayıs ayına göre %4.4 artı. Yani 2008 Mayıs'ı ile 2009 Mayıs'ı arasında geçen bir yılda 1 milyon 179 bin kişi işsiz kaldı. Krizle birlikte işten atılanlarla beraber toplam işsiz sayısı 3 milyon 382 bin kişi oldu. Bu rakamlarla birlikte, Türkiye işsizlikte G. Afrika, İspanya, Letonya, Estonya'nın ardından dünya genelinde 5. sıraya yükseldi.

Tabii ki bu rakamlar devletin resmi kayıtlarına göre yapılmış araştırmalara dayanıyor. Türkiye'de milyonlarca işçinin kayıt dışı çalıştığını düşündüğümüzde gerçek rakamların ve işsizlik oranının söylenenden bir hayli fazla olduğunu rahatlıkla görebiliriz.

İşçi ve emekçilerin, işsizliğin, yoksulluğun, sefaletin kaynağı olan sermaye devletine karşı mücadeleye girişmeksizin kurtulma şansı bulunmamaktadır. Krizle birlikte yöneltilen saldırılar ve orta yerde duran gerçekler bunu her seferinde kanıtlamaktadır.

Krizin "teğet" geçtiği bir ülkede

İşsiz yaşamak!

2008 yılında çalıştığım fabrikada zamların yapılmaması nedeniyle sendikalı olmak için belli adımlar attık. Bu dönem içerisinde, zamların verilmemesi ve çalışma koşullarının kötü olması nedeniyle çeşitli eylemler yaptık. Bizlerin böyle toplu bir şekilde hareket etmesi, patronu rahatsız etmiş olmalı ki, işten atma saldırılarını başlatmış oldu. Krizi bahane eden patronumuz bir toplantı yaparak işler kötü gidiyor, rotasyona gitmemiz gerekiyor diyordu. Biz işçilerin patronun bu hareketine karşı tepkisi gecikmedi. Fakat patronun tehditleri karşısında diğer işçi arkadaşlarımız tarafından yalnız bırakıldık ve işten çıkarıldık.

Yaklaşık 1 yıldır iş aramakla zaman geçiriyorum, ancak eski çalıştığım fabrika gibi diğer fabrikalarda krizi bahane ediyor, işçi çıkarıyorlardı. Bu bir yıl içinde hükümet de işçilerin haklarını savunmak yerine, patronların hakkını savununca kriz tam bir fırsata dönmüş oldu. İşten atmalar, ücretsiz izinler, ücret gaspları ve çeşitli hak gasplarını yaparak krizin bedelini biz işçilere ödettirmeye çalıştılar. En son yaptıkları işsizlik fonunun patronlara peşkeş çekilmesi ise aslında bardağı taşıran son damla oldu. Ben ailemle yaşadığımdan belki fazla bir sıkıntı yaşamamış olabilirim. Fakat ev geçindirmekte olan diğer, işten atılan işçi kardeşlerimiz büyük sıkıntılar yaşamaktadırlar. Yeri geliyor evine ekmek götüremiyor, yeri geliyor okula giden çocuğuna bir simit parası veremiyor ve çoğu zamanda iş aramaya gidecek yol parası bile bulamıyoruz. Yıllardır bizlerin maaşlarından kesilerek biriken bu paraların bizi açlığa, yoksulluğa iten patronlara aktarılması hükümetin de biz işçileri ne kadar düşündüğünü ortaya koymaktadır. Bu fondan yararlanması gereken biz işçiler ne yazık ki yararlanamıyoruz. Bu saldırılara dur demek için gereken adımları atmamız gerekiyor. Zannedilmesin ki bu sadece 7 milyon işsizin sorunu. Bu sorun hala çalışmakta olan bütün işçilerin sorunudur aynı zamanda.

Biz işsizler ordusu ve çalışan arkadaşlarımız bir araya gelebilirsek eğer bu sorunları aşabiliriz. Elimizdeki bütün imkanları kullanmalıyız. Yapılacak Metal İşçileri Kurultayı'da bu imkanlardan bir tanesidir. Biz işçilerin bir araya gelip sorunlarımızı tartıştığımız ve ortak çözümler üreteceğimiz bir zemin olacaktır. Bu sayede hem fabrikalarda hem de sanayi havzalarında dayanışmayı büyüterek, tek vücut olarak patronların karşısına çıkacağız. Bir birliktelik oluşturmak içinde bu kurultay çalışmasına güç vermekten başka bir seçeneğimiz kalmamıştır. Kendi fabrikamızda ve diğer fabrikalarda çalışan arkadaşlarımızı bu çalışmanın aktif bir parçası haline getirmek için mücadele etmeliyiz.

Kartal'dan bir işsiz

Tuzla Tersaneleri'nde işçi ölümleri devam ediyor!

Tuzla tersanelerde ölümlerin ardı arkası bitmiyor. İşçi sağlığı ve güvenliğine kaynak aktarmayan tersane patronlarının kulübü GİSBİR yeni ölümlerin önünü açmaya devam ediyor. Geçtiğimiz haftalarda Çeliktrans tersanesinde yanarak ölen Bayram Kütük isimli işçinin ardından 14 Ağustos günü Tuzla Gemi Endüstrisi'nde bir iş cinayeti daha yaşandı.

Tuzla Gemi Endüstrisi Güven Raspa Boya taşeronunda çalışan 33 yaşındaki Tokat nüfusuna kayıtlı İrfan Uçkur isimli işçi arkadaşımız elektrik akımına kapılarak yaşamını yitirdi.

Elle kumanda edilen vincin(Çelik Cooper) sepeti içerisinde bulunan iki işçi ana mekanizmanın elektrik kaçırması sonucu elektrik akımına kapıldı. İşçilerden İrfan Uçkur olay yerinde hayatını kaybetti. Yaralanan diğer işçinin durumunun da ağır olduğu bildiriliyor. Her iki işçi de elle kumanda edilen vinç sepeti içerisinde "kum raspası" yapıyordu. Çelik Cooper diz boyu su alan gömme havuzun içersindeydi.

Ölen işçi İrfan Uçkur 3 çocuk babasıydı. Cenazesi 15 Ağustos günü Adli Tıptan alınarak Esenyalı Seyit Seyfi Cemevine getirildi. Burada yapılan dini törenin ardından İrfan Uçkur'un cenazesi toprağa verilmek üzere memleketi Tokat'ın Almus İlçesi'ne gönderildi.

Halen işçilerin eğitimsizliği üzerine demeç veren patronlar kulübü GİSBİR ve devletin yetkilileri burada yaşanan gerçekliği karartmak istemektedir. Burada yaşanan ölümlerin ne kazayla ne de eğitimsizlikle ilgisi vardır. Yaşanan düpe düz iş cinayetidir. Bu cinayetlerin birinci dereceden sorumlusu ise işçi sağlığı ve güvenliğine kaynak aktarmayarak her gün yeni ölümlerin önünü açan tersane patronları ve bu katliamlara sesini çıkartmayan sermaye devletidir.

Metal İşçileri Kurultayı'na güç ver!

Hayat devam ediyor ama sıkıntılar da devam ediyor: Bugün "krizin teğet geçtiği" ülkemizde 4 milyona yakın işsiz bulunuyor. İşçi kardeşlerim bir düşünün ki yarın işyerinize vardığınızda sizler de bu işsizler ordusuna katıldığınızı öğreniyorsunuz, ne yapardınız? Birçok işçi kardeşimiz takdiri ilahi diye boynunu büküp evine gidiyor. Hayır takdiri ilahi değil! Sermaye sınıfı nasıl saldırıyor, krizin bedelini bize yıkıyorsa, bizler de aynı şekilde saldırılara karşı koymalıyız

İşte bu yüzden İstanbul Metal İşçileri Kurultayı'na hazırlanıyoruz. Bizler ilerici işçiler olarak, bunu kendimize bir görev biliyor ve işçi sınıfının kurtuluşunun örgütlü bir mücadeleden geçtiğini her fırsatta söylüyoruz. Bunca sıkıntı, bunca dert varken, kimseden bir ses çıkmıyor. Bizler ilerici işçiler gece gündüz demeden işçi sınıfını, sermaye karşısında örgütlemeye ve bilinçlendirmeye çalışıyoruz. Bu nedenle girdiğimiz bu yol yani Metal İşçileri Kurultayı tam da hedeflediğimiz yerde duruyor. Kurultayı bir salon etkinliğinden çok, geleceğe dönük bir birleşme ve kaynaşma olarak görüyoruz. Bu doğrultuda ilerliyoruz. Sevgili sınıf kardeşlerim bizler işçi emekçiler olarak her gün dünyayı yeniden yaratıyoruz.

Neden insanca yaşanabilir bir dünya yaratmıyoruz? Daha güzel bir dünya mümkündür.

Birleşik Metal-İş üyesi bir işçi

Birliğimizi kuralım, mücadelemizi büyütelim!

Metal işçileri kardeşler;

Bugün patronlar sınıfı biz işçi ve emekçilere yönelik saldırılarını hızlandırmış durumda. Elimizde kalan son kırıntılara da göz diken sermayedarlar, ellerinden geldiğince hızla bu haklarımızı da gaspetmenin peşindeler. Bugün gündemde olan kıdem tazminatının gaspı, işsizlik fonunun patronlara peşkeş çekilmiş olması ya da öteledikleri istihdam büroları yasalarıyla yaşamlarımız kölelik koşullarını aratmayacak bir biçim almaya başladı.

Bu zorbalığa başkaldıran, mücadele yolunu tutan arkadaşlarımız ise ya işten atma saldırısıyla karşı karşıya kalıyor ya da sendikaların ihanetleriyle karşılaşıyor. Bunlarla karşılaşmasak bile patrona karşı giriştiğimiz mücadelemizde ya yalnız kalıyoruz ya da mücadelemizi daha da ileriye taşıyamadığımız için geri çekiliyor ve boynumuzu büküyoruz.

Bugün bu yaşananlar tümüyle biz işçi sınıfının örgütsüz ve dağınık olmasından kaynaklanıyor. İşte tam bu kapsamda bizler İstanbul'un dört yanındaki metal işçileri olarak bu gidişata dur diyebilmek için bir çalışma başlattık. Eğer yaşadığımız sorunlar aynıysa o zaman mücadelemizde ortak olmalı dedik. Bugün tek başımıza ya da sadece kendi fabrikamızda yaşananlara dur diyecek bir tablomuz yok ne yazık ki. Belki kendi fabrikamızda yaşanan bir takım sorunları fabrikamız içerisinde çözebiliriz ama sermaye, saldırılarını tek bir ağızdan çıkmışçasına örgütlü yapıyor, tüm işçi ve emekçileri hedef alıyor. Bu topyekun saldırılara ancak topyekun bir mücadeleyle cevap verebiliriz.

Bizler de bu gidişata Kartal'dan dur demek için bir araya gelmiş ve Metal İşçileri Kurultayı ile metal işçilerinin birliğini yaratmaya çalışan işçileriz. Ortak sorunlarımıza karşı ortak çözümler oluşturabilmek için metal işçilerinin birliğini yaratmak ve mücadele rotasını oluşturmak bizler için en hayati ve acil ihtiyaçtır. Ekim ayında gerçekleşecek olan Metal İşçileri Kurultayı'na güç vermek, çalışmalarına katılmak bütün metal işçilerinin sorumluluğudur. Bizler bugünden çalıştığımız fabrikalarımızda kurultay hazırlıkları planında, kurultay hazırlık komiteleri kuruyor çeşitli eylem ve etkinliklerle gerçekleştireceğimiz kurultaya hazırlanıyoruz.

Bütün metal işçisi kardeşlerimize sesleniyoruz. Yaşanan bu sömürü koşullarından kurtulmak mı istiyorsunuz, daha insanca bir yaşam mı istiyorsunuz, çocuklarınıza onurlu bir gelecek mi bırakma istiyorsunuz, tek yol örgütlenmek ve mücadele etmektir. Kurultay bir çözüm değil, çözüm için atılmış büyük bir adımdır sadece. Ama bu adımın daha da güçlü olabilmesi bütün metal işçilerinin bu çalışmaya omuz vermeleriyle mümkündür. Kendi kurtuluşumuz kendi ellerimizdedir ve bu kurtuluşa giden yolda bütün metal işçisi kardeşlerimizi Metal İşçileri Kurultayı çalışmalarına katılmaya, Kartal Metal İşçileri Hazırlık Komitesi bünyesinde örgütlenmeye çağırıyoruz.

Kartal Metal İşçileri Hazırlık Komitesi

Susmamalı, patronları susturmalıyız!

Ben **Kartal İşçi Kültür Evi**'nde faaliyet gösteren Gençlik Komisyonu üyesi, 17 yaşında bir matbaa işçisiyim. Matbaamızda piyasaya yeni sürülen gıda, giyim, ev eşyaları vb. ürünlerin kutu, etiket ve dış kaplarını baskı makinelerimizde basıyor, gerekli işlemlerden geçirip ürün sahiplerine iade ediyoruz. Bu işleri yaparken ciğerlerimize ve vücudumuza zarar verecek birçok kimyasal madde kullanıyoruz, kullanmak zorunda bırakılıyoruz.

İşyerimizde her gün girdiğimiz tuvaletler insan sağlığı için elverişsiz bir durumda ve gerçekten de farkında olmadan ömrümüzden oluyoruz. Aldığım para ise bana yetmiyor. Her yerde asgari ücret 570 TL'nin üstündeyken benim aldığım para ise haftalık 100 TL. On bir makinede iş görebilir durumda baskı makinelerimiz, kesim ve yapıştırma makinelerimiz bulunmakta. Her gün çöp dökmek için yüksek ve kolayca düşmemiz için elverişli olan büyük bir konteynırın üstüne çıkmak zorunda kalıyorum. Yemeklerimiz ise pilav, mercimek çorbasının eksik olmadığı tarzda gelmekte. Gelen yemekler kuru, tatları ekşi, çok tuzlu oluyor. Matbaamızda kalfa olarak sadece ben çalışıyorum ve neredeyse tüm makineleri bilmekle birlikte işlerle ilgili konularda ustalarıma gerekli fikirleri veriyorum. Ancak çalıştığım yerde biz işçiler için patron dediğimiz paragözlüler bizim ne sağlığımızı ne de maddi konulardaki zorluklarımızı anlamamaktalar. Bu konularda yardım için o parayı saymaya alışmış elleri asla destek için uzatılmaz. Şahsi olarak aldığım para benim için yeterli olmamakla birlikte aksine kimse için yeterli olamaz. Bunlar yetmezmiş gibi sigortam için yüzlerce söz almama rağmen halen sigortam yapılmış değil.

Üzülerek bunları söylemek mecburiyetindeyim: diğer çalışanlar da, yani ustaların bazıları da sigortasız çalışmakta. Fakat bunlar karşısında ben iş bırakalım yada adam akıllı konuşalım dememe rağmen beni asla dinlemediler, üstüne üstelik kızdılar da. Aldıkları para ise bugünün matbaa ustalarının alması gereken paradan çok az, belki memnunlar durumlarından belki diğerleri gibi ses çıkarmaktan korkar hale gelmişler. Lakin bizim sektör öyle kolay yıkılacak ve sönükleşecek bir sektör değil. Bizler matbaamızda her gün istisnasız bazı büyük firmaların ürünlerini basıp hazırlıyoruz. O kadar çalışıyoruz ki, bence bu işlere göre para alamıyoruz. O kadar ürün üretmemize rağmen biz çalışanlar yeteri kadar maaş almıyor ve üstüne üstelik sigortasız çalıştırılıyoruz.

Öyle bir zamandayız ki kimse ses çıkarmıyor. Kendisi için, ailesi için ve en önemlisi kendisiyle aynı kaderi paylaşan işçi kardeşleri için! İşten atılma korkusu ilikleri-

mize kadar işlemiş. Ne yapsak çıkaramıyoruz, sökemiyoruz ellerimizdeki paslı zincirleri ve bu yüzden susuyoruz. Çünkü biliyoruz ki işten atıldığımız zaman kolay bir şekilde iş bulamayacağız. Susuyoruz çünkü içimizdeki, ruhumuzdaki mücadele gücünü esir etmişiz! İçimizde esir ettiğimiz bu mücadele gücünü serbest bırakmalıyız. Onlar bizi, sahiplerinin koş emri verdiği köpekler yerine koyup, çalışın emri veriyorlarsa kesintisiz bizler de bu emri ağızlarına tıkamalıyız, susturmalıyız onları. Bizler susmamalı susturmalıyız. Çünkü insan gücü aşılmaz, işçi gücü yenilmezdir. Bileklerimizde ve ruhumuzda ki güçle bize dayatılan bu beş para etmez yaşama, iş denen sahte düzene karşı hep birlik olmalıyız. Kukla misali bizleri oynatıyorlar. Artık iplerimizi kesmeliyiz. O iplerle boğmalıyız sömürücüleri. Unutmamalıyız ki gelecek ezilen, sömürülen ve susturulan işçilerindir. Seslerimiz ve çığlıklarımız tüm dünyayı kaplayacak, ezenler ve kendi çıkarları için masum emekçi, işçi kanlarını emen insan kılıklı iblisleri sağır edecek. Onları kendi bataklarında daha derinlere batmalarını sağlayacağız!

Kartal'dan bir matbaa işçisi

Geleceğimiz için omuz omuza vermeliyiz!

Cemile bir tekstil işçisi, renk renk, desen desen o allı güllü etekleri üretenlerden biri. Diktiği o etekleri mağazasından alımaya asla gücü yetmeyecek olanlardan sadece bir tanesi. Cemile 2 çocuk annesi, 2 oda 1 salon olan 425 TL kiralı, rutubet kokan evlerinin ücretsiz temizlikçisi, aşçısı, bakıcısı... 32 yaşındaki Cemile evinin ve fabrikasının çalışkan, sessiz elemanı.

Nergis bir metal işçisi, bilmem kaç kg kapasiteli çamaşır makinelerini üretenlerden biri. Yıllardır sömürülen emeğinin mükâfatı olsa gerek. artık çamaşır makinesinin bir parçası olarak görüyor kendini. Ama evdeki çamaşır makinesi bozulduğundan beri bilmem kaç kg. çamaşırı elinde yıkıyor Nergis. Bu yüzden elleri her hafta sonu buruş buruş. 10 saatlik iş gününden sonra 6 boğazı doyurması gereken Nergis 45 yaşında. Senin kapı komşun ya da mesai arkadaşın. İçimizden biri.

Hacer, Nergis'in kardeşi, dayaktan ve küfürden illallah edip kocasından ayrıldı, şimdi bir ilaç fabrikasında sigortasız, asgari ücretle, saatlerce çalışıp ustabaşından küfür işitiyor. Ama işinden ayrılamıyor. Çünkü Hacer'in hiçbir güvencesi yok, Hacer ablasına omuz vermek zorunda, Hacer 6 boğazdan biri.

Cemile, Nergis, Hacer ve daha niceleri...

İşçi, anne, kardeş, eş ya da hepsi birden olan kadınlar.

Bir gün deseler ki fazla mesaiye hayır, deseler ki insanca yaşamaya yetecek eşit işe eşit ücret ve deseler ki makinenin parçası ya da evin kölesi değil sosyal olmak, özgür olmak istiyoruz, sonra kendilerine yüzyıllardır öğretilenlerin hepsini ellerinin tersiyle itseler, tüm bunları yapıp birleşseler, güçlerine, seslerine dağlar dayanmaz.

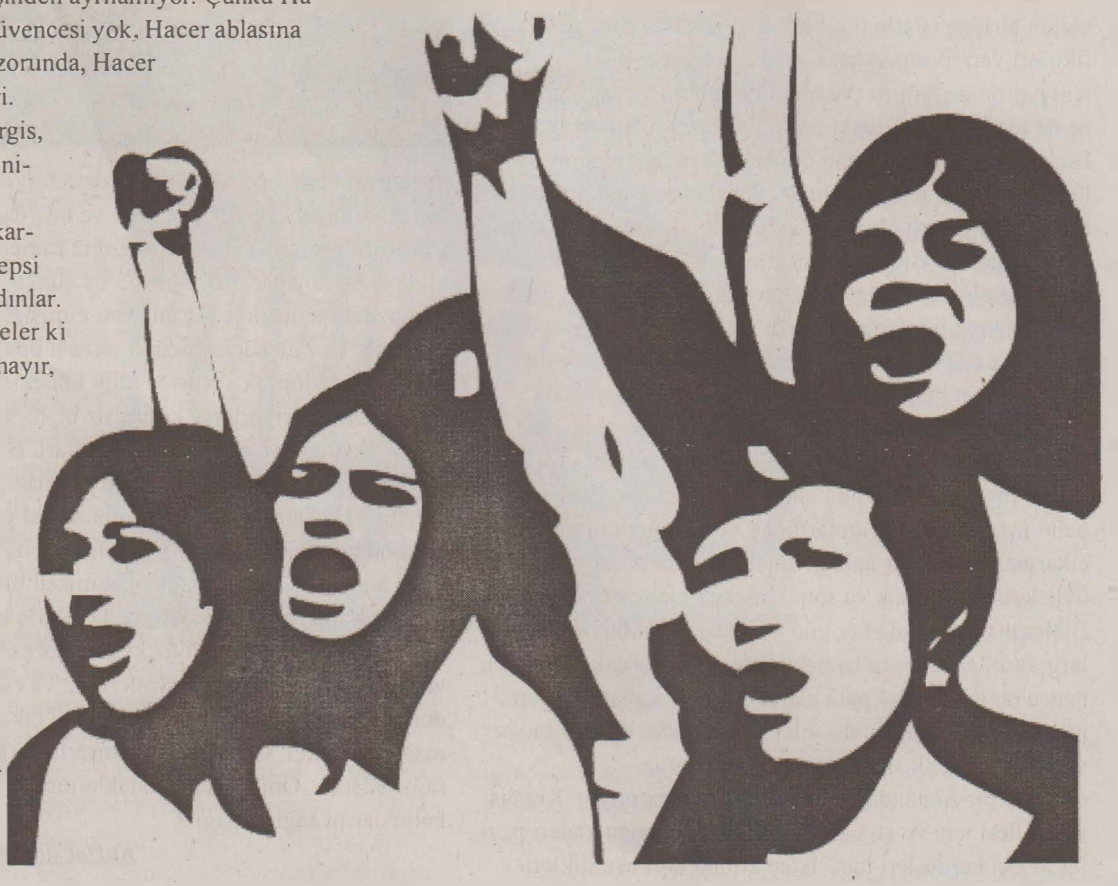
Tıpkı Sinter işçileri gibi, Meha işçileri ve Desa işçisi Emine Abla gibi ya da Entes işçisi Gülistan gibi.

Bugüne kadar sırf kadın olduğumuz için toplumun bütün gerici baskılarını biz yaşadık, namus kisvesi altında cinayetlere kurban gittik, dayak yedik, evlere kapatıldık, çalışmak bizler için bir lütuf olarak görüldüğünden düşük ücrete mahkûm olduk, sabah kahvaltı hazırladık, akşam yemek, ütüye, çamaşıra, pazara, okula biz koştuk...

Ve şimdi tüm kriz bahanesi altında yaşanan işten çıkarmalara, sigortasız, düşük ücrete, saatlerce çalıştırılmaya, ev işlerin tüm yüküne, kadın olmamızdan kaynaklı yaşadığımız her türlü şiddete hayır demenin zamanıdır.

Binbir emekle, yokluklar içinde büyüttüğümüz çocuklarımıza sözümüz "güzel bir gelecek" olsun diye.

Şimdi buruş buruş ellerimize, yorgun gözlerimize, aşsız, ilaçsız evlerimize inat, erkek ve kadın tüm sınıf kardeşlerimizle omuz omuza vermeye...

Eski bir Modital işçisiyle röportaj...

Emekçi kadınlar mücadeleye, özgürleşmeye!

Emekçi Kadın Komisyonları: *Önceleri ev kadınıydınız. Çalışmadan önceki durumunuzdan ve işe giriş nedenlerinizden bahseder misiniz?*

Nergiz: Evde kaldığım zamanlar bir şeyler yapmak istiyordum. Ama maddi koşullardan kaynaklı yapamıyordum. Çünkü eve bir maaş geliyordu ve o da ancak bizi ayakta tutmaya zar zor yetiyordu. Aynı zamanda birinin eline bakmak yani sadece eşimin çalışması zoruma gidiyordu. Maddi nedenlerden bunalıma girdim ve çalışmak zorunda olduğumu anladım. Çocuklarım bir şeyler istiyordu ve yerine getiremiyordum. Bu da bana acı veriyordu. Evde dört duvar arasında sıkışıp kalmıştım. Bu nedenlerden kaynaklı iş aramaya karar vermiştim. İlk çalıştığım işyeri Modital oldu.

EKK: *Çalışmadan önce işçi kadınlar için ne düşünüyordunuz?*

Nergiz: Hep çalışan kadınlara özenirdim. Onların daha sosyal olduğunu düşünürdüm. Üretime katıldıklarını, bir şeylerin parçası olduklarını ve bundan kaynaklı daha özgüvenli olduklarını düşünürdüm.

EKK: *İşe girdikten sonra çalışan kadınlara dair düşüncelerinizde değişiklik oldu mu?*

Nergiz: Bazılarında oldu. Evet çalışan kadın üretimin parçası oluyor. Bundan kaynaklı daha özgüvenli oluyor. Ama diğer konular benim için hayal kırıklığı oldu. Çünkü işe girdiğimde anladım ki işçi kadın iki kat daha fazla sömürülüyor. Herkes sabahın köründe işe geliyor. Çalıştığı süre boyunca evdeki işi, çocuklarını vb. şeyleri düşünüyor. Akşam iş çıkışı yorgun koştura koştura eve gidiyor. Sonra evdeki işleri yapıyor. Sabah oluyor tekrar koştura koştura işe yetişmeye çalışıyor. Ve bu defa hayatı ev ile iş yeri arasında mekik dokumakla geçiyor.

EKK: *Çalıştığınız fabrikadan ve çalışma koşullarından bahsedermisiniz.*

Nergiz: Çalıştığım yer bir tekstil fabrikasıydı. Sabah 8.30 işe giriş 18.30 çıkış saatlerimizdi. Benim çalıştığım bölümde çok fazla mesai olmazdı. Ama kesim bölümünde çalışanlar mesaiye bırakılıyorlardı. Ve mesai paralarını alamıyorlardı. Patron bir yerden mutlaka kesinti yapıyordu. Tabi ki bilerek yapılıyordu bu kesintiler. Mesela "kriz var" bahanesiyle göze batan işçiler işten çıkartılıyordu. İşten çıkarılanlar daha çok şefin, ustanın hakaretlerine boyun eğmeyenler oluyordu. İnsanlara içme suyu verilmiyordu. Herkes içme suyunu evden götürüyordu. Yine dalga geçer gibi bir sabunu dörde bölüp lavabolara koyuyorlardı. İşçiler mecburen sabunlarını da evden getiriyorlardı. Verilen yiyecek paketleri de tam bir rezillikti. Ne makarnası ne pirinci yenilecek durumdaydı. Hiç kimse aldığı malzemeleri evde yiyemiyordu. Yemeklerimiz de kötüydü. Bir arkadaşımız bunu dillendirince temsilci " bu yemekleri sanki evinizde buluyorsunuz. Bir de beğenmiyorsunuz " demişti. Yine her sene işçileri çeşitli bahanelerle ücretsiz izne çıkartıyorlardı.

EKK: *Fabrikadaki temsilciden bahseder misiniz?*

Nergiz: Bir örnekle anlatmaya başlıyım. İş yerinde hala çalışan bir arkadaşım var. Kadın çay saatinde, yemek saatinde bile iş çıkmadığı bahanesiyle çalıştırılıyordu. Bu da yetmiyormuş gibi şefin bağrışmalarına katlanıyordu. Buradaki önemli nokta temsilcinin tutumu. Temsilci bunların hiç birine karışmıyor. Benim bildiğim temsilcinin görevi, işçi hakları savunmasıdır. Fakat temsilci tam tersi koltuğunu sağlama alma derdine düşmüş. Bunda başarılıda. Ne sorun olursa olsun temsilci patrona değil işçiye müdahale ediyor. Patrondan yana tarafını belli etmiş bile. İşçilerde bunu bildiğinden temsilciye çıkıp sorunları anlatmaya çekiniyorlar. Bir bayan arkadaşımız çeşitli rahatsızlıklardan kaynaklı işten ayrılmak istiyordu. Fakat patron tarafından işten ayrılırsa haklarını alamayacağı tehdidiyle karşılaştı. Tabi temsilci yine patrondan yana hareket etti. Temsilci patronun temsilcisiydi sanki.

EKK: *İşten çıkışınız nasıl oldu.*

Nergiz: İşten çıkartıldım. İşten çıkartıldığımı son gün öğrendim. Büyük ihtimal "son güne kadar ne kadar fazla çalıştırırsak o kadar kardır" diye düşündüler. Akşam çağırdılar ve çıkışımın verildiğini söylediler. Benle beraber 30'a yakın işçinin çıkışı verildi. Bahaneleri ya kriz yada performans düşüklüğü oldu. Bizler verilen işi yapıyorduk. Patronun amacı krizden faydalanmaktı. İşten çıkarılmamı ilk başta kabullenemedim. İlk iş yerimdi ve bu şekilde çıkarılmak zoruma gitti. Diğer işçiler ise iki duygu arasında kalmışlardı. Bir yandan ekmek paralarından olmuşlardı, ama diğer yandan seviniyorlardı. Çünkü çalışma koşulları çok ağırdı.

EKK: *Son olarak emekçi kadınlara ne söylemek istersiniz?*

Nergiz: Bizler bu düzende iki kat fazla sömürülüyoruz. Yedek iş gücü olara görülüyoruz ve kriz dönemlerinde ilk işten çıkarılan bizler oluyoruz. Kreş hakkından doğum iznine bir çok hakkımız gasp ediliyor. Sokakta, iş yerinde tacizlerle karşılaşıyoruz. Buradan bütün emekçi kadınları mücadeleye, birlik olmaya çağırıyorum. Bizler mücadele ettikçe özgürleşiriz. Yoksa kimse bize "bu da senin hakkın al" demez.

Entes direnişçisi Gülistan Kobatan'ın direnişinin 100. gününde yaptığı konuşmasından...

Direnişim, mücadeleye katılma çağrısıdır!

(...) Hepimiz de biliyoruz ki bu krizi yaratan işçiler ve emekçiler değil. Biz yıllarca sadece çalıştık. Bize verilen parayla hayatımızı sürdürmeye çalıştık. Patronlar ise sürekli olarak çalışma şartlarımızı insanı tüketen, köleleştiren duruma getirdiler. Bununla birlikte yaşam koşullarımız iyice zorlaştı. Ve bu yapılanlar patronların daha çok sermaye yapması içindi. Bizleri daha çok kar elde etmek için bir makine parçası gibi kullanıyorlar. Şimdi de aşırı üretim yapmalarının da sonucu olan krizi, bizlere fatura ediyorlar. Bizleri işten atıyorlar. İşte bu kabul edilebilir bir durum değil. İşçilerin hiçbir katkısı olmayan, kendi yarattıkları krizin bedelinin işçilere fatura edilmesi kabul edilemez. Ben de kabul etmiyorum. Ve direniyorum.

Bu krizle birlikte yüzbinlerce işçi işsiz kaldı. Hemen her gün her şeye zam üstüne zam yapılıyor. Alım gücümüz gittikçe yok denecek kadar az bir düzeye düşüyor. Devletin kendi verdiği rakama göre açlık sınırı 800 TL. Oysa aynı devlet asgari ücreti 496 TL yapıyor. İşsizlik ödeneği bir ev kirasını bile karşılamıyor. İşsizlik fonunda biriken para işçiye değil, patrona veriliyor. Bunlar da yetmiyor kiralık işçi büroları açılmak isteniyor. Yani biz sessiz durdukça bu sermaye sistemi saldırdıkça saldırıyor. Patronuyla, sermaye devletiyle biz işçilere onca emeğimiz karşılığında reva gördükleri haksızlıktır. Ben bu durumu kabul etmiyorum ve direniyorum.

Patronların daha çok kar elde etmek, daha çok sermaye yapmak hırslarına göre işleyen bu kapitalist düzenin, biz işsiz kalınca ne hale düşeceğimiz umurlarında değil. Her şeyin paraya göre işlediği bu düzende parasız kalmak açlık, yoksulluk, ölüm demektir. İşsiz kalmak çöplerde ekmek toplamak, yiyecek aramaktır. İlkokula giden çocukların sokaklarda su satması, mendil satmasıdır. Fuhuşun, hırsızlığın, esrarın hayatı yozlaştırmasıdır. Çocuğu hastalanan bir işçinin kapı kapı hastane dolaşması demektir. Ve ben bugün bunları kabul etmediğim için direniyorum. (...)

Kapitalist düzende kadın tekstil işçisi olmak...

Kapitalist düzen, dünyayı yaratan ve üreten milyonlarca işçi ve emekçinin sömürüsü üzerinden kendini var eden bir düzendir. Bu düzenin sahipleri yani burjuva sınıfı, işçi ve emekçileri; uzun çalışma, düşük ücretle çalışma, esnek çalışma, sigortasız-sendikasız çalışma daha da uzatabileceğimiz birçok yol ve yöntemle sömürerek onların sırtından geçinmektedir. Sömürülen milyonların yarısını ise emekçi kadınlar oluşturmaktadır. Asalak burjuvalar sınıfı kadın emeğini yedek ve ucuz emek olarak kullanmaktadır. Emekçi kadınlar bu düzende çeşitli biçimler altında dışlanarak onlara düzenin yoz kültürü aşılanmaktadır. Bu yoz kültür emekçi kadınların çalışma alanlarına da yansımaktadır. Bunlardan, sömürünün en dizginsiz, baskı, yasak ve cinsel tacizlerin en yoğun yaşandığı sektörlerden ilk sırayı tekstil sektörü almaktadır. Emekçi kadınlar kentlerde yaşamlarını sürdürebilmek için genelde vasıfsız olarak tekstil sektöründe çalışmaktadırlar. Onlar bu sistemin hep geri ve ikinci planında kalmışlardır. Tarih boyunca sürekli bir biçimde baskı ve şiddetin gölgesinde yaşamaya katlanmak zorunda bırakılmışlardır. Özellikle de evde baba ile kocanın baskı ve şiddetine maruz kalırken, işyerlerinde ise patronunun onur kırıcı hakareti ile yüz yüze kalmaktadır. Hal böyleyken kadınların belirli bir kesimi, çalıştığı işyerindeki sorunlara da bu feodal düşünce ile yaklaşmaktadır. Böylelikle tekstilde çalışan kadın işçiler günübirlik çalışmak ve günü birlik yaşamakla yüz yüze kalıyorlar. Bunun dışında ise hiçbir sosyal, kültürel etkinlikleri olmamaktadır. Kapitalizmin pervazsız sömürü alanlarından tekstil atölyelerinde tam anlamıyla ucuz işgücü ve yedek işgücü olarak kullanılan kadınlar bunların yanı sıra onur kırıcı hakaretlerle ve cinsel tacizle de karşı karşıya kalıyorlar.

Tekstil atölyelerinde çalışan kadınlar patron ve patron yardakçısı ustabaşlarından hakaret ve azarlar işiterek çalışmaktadırlar. Bu düzenin bütün yaşam ve çalışma alanları emekçi kadınlar için çözümsüzlüktür. Kadınlar ekonomik sömürüyü ve cinsel sömürüyü ortadan kaldırmak için gerçek çareyi sokakta, alanlarda ve mücadele barikatlarında aramalıdır. Kadının kurtuluşu sömürünün olmadığı ve herkesin eşit olduğu sosyalizmde mümkündür.

Pendik'ten bir tekstil işçisi

Ankara'da üç sınıf devrimcisi tutuklandı!

Devlet terörünün hedefi devrimci sınıf mücadelesidir!

Krizi fırsata çevirmeye çalışan burjuvazi ve onun yürütme organı olan AKP hükümeti, krizin faturasını işçi ve emekçilere ödetmek için tüm imkanlarını seferber ediyor. Arka arkaya çıkarılan teşvik paketleriyle, krizin yükünü işçi ve emekçilere yıkıyor. Bir yandan işçi çıkarmaların yolunu düzlüyor, bir yandan da daha düşük ücretle çalıştırmanın önünü açıyor. Ücret ve maaşlar gün geçtikçe eriyor. İşsizlik arttıkça, çalışanların durumu daha da kötüleşiyor. Daha az ücrete daha uzun ve yoğun çalışma dayatılıyor. Eğitim emekçisinin ders ücretine, sağlık emekçisinin döner sermayeden aldığı paya göz dikiliyor. Dahası, har(a)çların arttırılması yoluyla soygun katmerleniyor.

Bu saldırılara karşı mücadeleye çağıran devrimci ve komünistlere yönelik saldırıların boyutu ise yükseliyor. Hemen tüm devrimci dergilere birbiri ardına davalar açılıyor, kapatmalar geliyor. Bu da yetmiyor, fabrika önünde bildiri dağıtan sınıf devrimcilerine patron ile polis birlikte saldırıya geçiyor, kurşunluyor, tutukluyor. Devrimci tutsaklar üzerindeki baskılar artıyor, hasta tutsaklar ölüme terk ediliyor.

Tüm bu yoğun saldırı sağanağına son olarak Ankara'da sınıf devrimcilerine yönelik baskın ve tutuklama saldırısı eklendi. Başarıyla gerçekleşen 6. Mamak Kültür Sanat Festivali ardından, 11 Ağustos günü Ankara polisi Mamak İşçi Kültür Evi'ne ve çalışanlarına yönelik gözaltılar ve baskınlar gerçekleştirdi. Saatler boyunca Kültür Evi'ni abluka altında tutan polis, kurum bilgisayarlarına ve arşivine el koydu, iki devrimciyi gözaltına aldı.

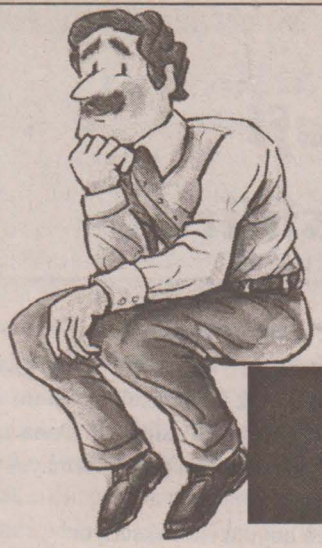
Baskınlar sırasında gözaltına alınan Kızıl Bayrak Gazetesi Ankara muhabiri **Eda Ünalan** ve Mamak İşçi Kültür Evi çalışanı **Gülnür Ertaş** hakkında **"yasadışı örgüt TKİP'nin faaliyetlerine katılmak ve örgütün propagandasını yapmak"** gerekçesiyle Ankara 11. Ağır Ceza Mahkemesi tarafından tutuklama kararı verildi. Haklarında tutuklama kararı verilen BDSP'liler Sincan Kadın Cezaevi'ne gönderildiler.

Tutuklamaların ardından devlet terörü yeni gözaltılar ile sürdü. Mamak İşçi Kültür Evi çalışanı sınıf devrimcisi **Evrim Erdoğdu** da 14 Ağustos akşamı saat 20.00 sıralarında gözaltına alındı. 3 gün gözaltında kalan Evrim Erdoğdu'da yine aynı gerekçeyle tutuklanarak cezaevine gönderildi.

Ankara'da üç sınıf devrimcisinin tutuklanması sermaye devletinin devrimci faaliyet karşısındaki korkusunun ve tahammülsüzlüğünün de göstergesidir. Artan işsizlik ve yoksulluğun devrimci bir çıkışa yol açacağından korkan sermaye sınıfı, en başta öncüleri etkisizleştirmenin yollarını aramakta, onları susturmaya, etkisizleştirmeye çalışmaktadır.

Hiç kuşkusuz, sermaye sınıfını böylesine pervasızlaştıran işçi sınıfı ve emekçi kitlelerin dağınıklığı ve örgütsüzlüğüdür. Açıktır ki, saldırıları püskürtmenin yolu, sınıfın gücünü açığa çıkarmaktan geçiyor. Bu bilinçle, sınıf devrimcilerinin yoğunlaşan saldırılara yanıtı, sınıf ve kitle çalışması temposunun daha da yükseltilmesi olacaktır!

Patronların yalanları ve gerçekler!

*Zorlu Grubu`na ait **Vestel bin kişiye kapıyı gösterdi**. Manisa`yı adeta parselleyen Vestel çoğu beyaz yakalı olmak üzere yaklaşık bin kişiyi kapının önüne koydu. Sadece Manisa`da 12 bin işçiyi çalıştıran Vestel`in bu kararı şehirde şok etkisi yarattı. İSO'nun açıkladığı ilk büyük 500 arasında Vestel 14. sırada yer aldı.

* İÇDAŞ`ın İstanbul Güneşli, İkitelli, Ambarlar ve Çanakkale`deki fabrikalarında **307 işçi işten atıldı**. 800 işçi ise 5 ay ücretsiz izne gönderildi. 2007 yılında ilk büyük 500 sıralamasında 10. sırada yer alırken, **2008 yılında ise 8. sıraya yükseldi.**

* Mercedes`te bir yanda `işler şahane` açıklaması yapılırken, diğer yanda Aksaray fabrikasında 400, Esenyurt-Hoşdere fabrikasından 300 işçi kapıya konuldu. 6 ayda bir yapılan gıda yardımı 150 avrodan 50 TL'ye düşürüldü. Esnek üretim, ücretsiz izin ve fabrikalar arası geçiş uygulamaları yaygınlaştırıldı. Çoğu kadın işçinin çalıştığı fabrikada kreş açılacağı vaadi askıya alındı. Bu uygulamalara paralel olarak fabrika yönetimi, 2008`de 3 bin otobüs ürettiklerini, 2009`da ise 4 bin otobüs üretmeyi planladıklarını, 2009'un ilk altı ayında otomobil satışlarını %99 oranında arttırdıklarını açıkladı. **Mercedes İSO'nun açıkladığı 500 büyük şirket sıralamasında 21. sırada yer aldı**.

* **Grundig Elektronik 500'ü aşkın işçi çıkardı.** 2008 yılından bugüne sistemli olarak işçi kıyımı yapılan fabrikada daha önce 4 bin civarında işçi bulunurken, bugün 1500 civarında işçi çalışıyor. Daha önce üç vardiya çalışılan fabrikada bugün tek vardiya çalışılıyor. Esnek üretimden ücretsiz izne, ücretlerin geciktirilmesinden hak gasplarına kadar her saldırının uygulandığı fabrikada kreşin kapanması da gündeme getirildi. **Grundig Türkiye'nin 500 Büyük Sanayi Kuruluşu 2008 raporunda 42. sırada yer alıyor.**

* 13 bin işçinin çalıştığı ve OYAK Grubu'na bağlı olan ERDEMİR ve İSDEMİR`de **ücretlerde yüzde 35'lik indirim yapıldı.** OYAK patronları kriz bahanesiyle "ya 2000 işçi çıkaracağız ya da ücretleri yüzde 35 oranında indireceğiz" demiş, her iki demir-çelik fabrikasında ücretler yüzde 35 oranında düşürülmüştü. Türkiye tarihinde yapılan bir ilk uygulama özelliği taşıyan bu saldırı önümüzdeki dönemde yapılacak saldırılara da kapı araladı. Ancak tüm bu demagojik yalanlara rağmen İSO'nun raporunda **İsdemir geçen yıla göre 4 sıra birden ilerleyerek 11. sıraya, Erdemir ise 6. sıradan 4. sıraya yükseldi.**

Kartal İşçi Kültür Evi Derneği

Fahri Korutürk Caddesi Gürpınar Sokak
No: 26/1 Karlıktepe Kartal
TEL: 0534 843 96 79
email: anadoluyakasiiscibulteni@gmail.com

İşçi Bülteni Özel Sayı: 479 * Fiyatı: 25 YKr *Ağustos 2009 * **Sahibi ve S. Yazı İşleri Md.:** Ayten Özdoğan
EKSEN Basım Yayın Ltd. Şti. * Mollaşeref Mah. Millet Cad. 50/10 Fatih/**İstanbul** * Tel: 0 (212) 621 74 52 *

* Baskı: Özdemir Mat. Davutpaşa Cd. Güven Sanayi Sitesi C Blok No: 242 Topkapı / İstanbul Tel: (212) 577 54 92